

на мжтната поройна рѣка, то клечеше задъ него и чакаше търпеливо.

Когато говедата минаха рѣката, на мѣста поизтласкани надолу отъ вълнитѣ, и се прѣснаха по разнитѣ махали нагоре, Панко трѣгна по брѣга, вгледанъ внимателно въ водата. По калпака му се стичаха капки вода, падаха върху веждитѣ и загорѣлитѣ му бузи и се разливаха надолу. Но той бѣше мокъръ до коститѣ, та не се пазѣше отъ ситния дѣждъ. Мислѣше само отъ кжде ще е най-лесно да се прехвърли оттаткъ. Не му се оставаше по прашнитѣ, схлупени воденици, да се препича цѣла нощъ край огнището и да се суши. Въ кжщи е друго — тамъ майка му ще го посрещне, ще му даде сухи дрехи да се преоблѣче, ще му стѣкне нѣщо топличко и вкусничко да си похапне. Омръзнало му е и безъ това да скита по цѣлъ день следъ немирнитѣ крави съ единъ сухъ коматъ въ торбата и съ по една-две глави лукъ.

— Божанъ! Тукъ! — извика Панко и се извърна. Божанъ щръкна уши и завъртѣ опашка. „Ето ме!“ каточели искаше да каже той съ радостния си и свѣтълъ погледъ. Като видѣ кучето си, Панко каточе се осмѣли още повече, свали тоягата си и се спуствна точно подъ брода срещу долната улица. Водата тукъ се разливаше по-нашироко и каточели бѣше по-тиха и по-плитка.

Като стисна здраво тоягата си, Панко нагази въ мжтната вода. Божанъ скочи, изтича до водата, но не влѣзе, само гледаше внимателно, какъ стопанинътъ му нагазваше полекичка и предпазливо навжтре. Божанъ разтърси едрото си рунтаво тѣло, и ситни капки вода полетѣха на всички страни. Той се нагани да се хвърли въ водата, дори стѣпна съ единия си кракъ въ рѣката, но се дръпна пакъ и се загледа внимателно въ стопанина си. А Панко пристѣпваше полекичка и предпазливо, силни водни струи го блѣскаха вече по краката, заливаха го до надкрѣста. „Най-много да ме хване до гърдитѣ“, си мислѣше той. „Нищо, ще мина като се подпирамъ на тоягата“... Водата стигна до кръста, стигна и до гърдитѣ му, студени трѣпки го побиха по цѣлата снага. Той усѣщаше вече, какъ буйни и опасни вълни го блѣскаха, чувстваше какъ тоягата не може да намѣри здрава опора въ дребния чакълъ на дъното. Панко помисли да се върне назадъ, но нѣмаше какъ да се извърти. Пъкъ и срамъ го бѣше да се връща, следъ като бѣше нагазилъ близо до срѣдата. Кжде ще иде да спи мокъръ до коститѣ, и какво ще кажатъ она, на които той се похвали, че какъ да е ще се прехвърли оттаткъ. „Ще мина, пъкъ каквото ще да става!“ реши той и направи още една стѣпка. Тази стѣпка бѣше толкова несигурна, че той още малко щѣше да се катурне настрана. Като се задържа, блѣснатъ въ хълбока отъ буйната вода, той премѣсти внимателно тоягата напредъ, закрепил я и чакъ тогава потѣтри и другия кракъ. „Ето, още единъ разкрачъ, и ще мина опасното,“ утешаваше се самъ Панко. Сега вече не може да се върне назадъ — едно извиване и водата ще го събори. Вълнитѣ го блѣскаха не само по бедрата и по хълбока, но и по гърдитѣ и гърба. „Водовъртежъ!“ трепна той, но не се уплаши. „Ето го, тукъ е най-страшното!“

Божанъ гледаше неспокойно отъ брѣга и не изпущаше нито една стѣпка на стопанина си. Той ситнѣше ту напредъ, ту назадъ,